І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N. J.
Тел.: HEnderson 4-0237
УНС: HEnderson 5-8740
Тел. в Ню Йорку:
BArcly 7-4125

РІК LXVII. No. 163. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 25-го СЕРПНЯ 1960 6 ЦЕНТІВ — 6 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, AUGUST 25, 1960 Ч. 163. VOL. LXVII.

В СЕНАТІ СХВАЛЕНО ОБМЕЖЕНУ ПРОГРАМУ ЛІКАРСЬКОЇ ОПІКИ ДЛЯ СТАРШИХ ОСІБ

БІЛЬШІСТЬ СЕНАТОРІВ ЗАЯВИЛАСЯ ПРОТИ ПРОПОЗИЦІЇ ПОШИРИТИ ЛІКАРСЬКУ ОПІКУ, ПІДТРИМУВАНИХ ВІЦЕ-ПРЕЗИДЕНТОМ НІКСОНОМ І СЕНАТОРОМ КЕННЕДІ

Вашингтон. — У вівторок дня 23го серпня ц. р., Сенат прийняв 89 голосами проти двох законопроєкт про збільшення федеральних дотацій на покриття коштів медичного лікування старших віком осіб, відкидаючи перед тим і демократичну і республіканську спроби поширити програму лікарської опіки на майже усіх старших віком громадян ЗДА. Прийнятий Сенатом законопроєкт обмеженої лікарської опіки передбачає федеральну участь у стейтових виплатах на медичне лікування, як теж деякі зміни в дотеперішній системі Соціяльного Забезпечення. Згідно з прийнятим у Сенаті законопроєктом, федеральний уряд мав би допомогти частинно стейтам у виплачуванні допомог на лікарські видатки для зареєстрованих на листах Публічної Підтримки старших віком осіб і з допомог мали б користати теж і ті, яким виплати з Фонду Соціяльного Забезпечення не вистачають на покриття коштів медичного лікування. Для здійснення програми цієї допомоги федеральний уряд мав би виплачувати щорічну дотацію у висоті 200 мільйонів долярів. В цих рамках передбачена в сенатському законопроєкті програма лікарської опіки є сприйнятливою для уряду і тому теж в конгресових колах сподіваються, що якщо цей законопроєкт буде узгіднений з палатним законопроєктом у цій ділянці, то президент Айзенгавер його підпише. Таку можливість зменшує в деякій мірі прийнята пізніше Сенатом поправка до схваленого законопроєкту, яка поширює лікарську опіку на умовохворих і туберкульозних осіб і яка мала б коштувати федеральну касу ще додаткових 120 мільйонів долярів, проти чого Президент може покласти вето. Перед схваленням законопроєкту про обмежену програму лікарської опіки Сенат відкинув 51 проти 44 голосів пропозицію демократів включити програму лікарської опіки в систему Соціяльного Забезпечення, що її підтримував наполегливо демократичний кандидат на президента сенатор Кеннеді. Зазнав поразки теж і республіканський кандидат на президента віцепрезидент Ніксон, бо підтримуваний ним плян поширення лікарської опіки, що його випрацював сенатор Джевітс, був відкинутий 67 голосами проти 28. За республіканським пляном не залився ні один із демократичних сенаторів і голосувало проти нього навіть 5 республіканців. Неприйняття Сенатом демократичного пляну поширення лікарської опіки вважають у політичних колах великою поразкою Кеннеді і Джансона, як демократичних кандидатів на президента і віцепрезидента ЗДА, які сподівалися використати евентуальне проведення свого пляну у виборчій кампанії. Водночас із цим прийнятий сенатом законопроєкт є перемогою президента Айзенгавера, який обстоював і обстоює обмежений плян лікарської опіки і який заявився рішуче проти демократичних намагань включити програму цієї опіки в систему Соціяльного Забезпечення.

Кандидати на президента матимуть змогу виступити спільно в телевізійних передачах

Вашингтон. — Палата Репрезентантів прийняла в понеділок дня 22 серпня ц. р., законопроєкт, який дозволяє кандидатам на президента виступати в радіо і в телевізії з передвиборчими промовами і дебатами. Законопроєкт уже схвалений Сенатом і його передано до підпису през. Айзенгаверові. Цей законопроєкт, який після підписання Президентом стане обов'язуючим законом, усуває дотеперішні законні обмеження для спільних виступів республіканського і демократичного кандидатів на президента. Виступи ці могтимуть відбуватися рівночасно для обидвох кандидатів в тій чи іншій радіовій або телевізійній стації. Обидва теперішні кандидати — Ніксон і Кеннеді — погодилися виступати разом в трьох до п'яти телевізійних передачах. Подробиці для здійснення цих виступів будуть устійнені згодом. Досі з пропозиціями віддати потрібний час для президентських кандидатів звернулися три великі телевізійні компанії, які готові теж дати кандидатам до диспозиції ще й додатковий час, якщо цього буде треба.

У Бостоні помер Михайло Кісіль, секретар Окружного Комітету Відділів УНСоюзу

Бостон, Масс. — Минулої п'ятниці, 19-го серпня, тут помер нагло, під час виконування своїх громадських обов'язків, один з найбільш відданих і невтомних союзових і громадських діячів, секретар Окружного Комітету Відділів УНСоюзу сл. п. Михайло Кісіль. Причиною смерти була серцева атака. Покійний належав до тих наших невтомних діячів, що власною працею давали приклад іншим. На рідних землях і на еміграції в Европі був учителем і управителем народних шкіл. Також у Бостоні він виконував обов'язки учителя і управителя парафіяльної школи при церкві св. Юра. Крім відповідальних обов'язків секретаря Окружного Комітету Відділів УНС у Бостоні, був також довголітнім членом Екзекутиви місцевого Відділу УККА, членом фінансової комісії того Відділу, членом Виховної Ради СУМА та головою Пласт-приягу. Похорон цього невтомного і заслуженого громадянина відбувся у вівторок, 23-го серпня.

В АМЕРИЦІ

● З початком жовтня ц. р. прибуде до З'єдинених Держав Америки данський король Фредерік IX разом із своєю дружиною королевою Інгрід. Відвідини данської королівської пари у ЗДА триватимуть два тижні. В днях 11 до 14 вересня король Фредерік буде гостем Президента у Вашингтоні, і в днях 14 і 15 жовтня відвідає Ню Йорк.

● Президент Айзенгавер візьме участь у вшануванні пам'яті відомого американського військовика — генерала американських армій Джана Дж. Першінга, що відбудеться на Арлінгтонському кладовищі дня 12 вересня ц. р.

● Парлямент Республіки Ель Сальвадор ухвалив дня 19 серпня ц. р. уповноваження для уряду заборонювати усякого роду публічні збирання, що могли б привести до неспокоїв чи заворушень. Годину пізніше відбулася сутичка поліції із студентською демонстрацією, учасники якої намагалися сфор-

КОЛЮМБІЯ ВИМАГАЄ, ЩОБ КУБА ВІДМОВИЛАСЯ ВІД СОВЄТСЬКОЇ ПІДТРИМКИ

Сан Хозе, Коста Ріка. — У вівторок, дня 23 серпня, в другому дні нарад конференції міністрів закордонних справ Організації Американських Держав, репрезентант Колюмбії і предсідник конференції міністер закордонних справ Хуліо Сезар Турбай Аяля виступив у своїй промові із вимогою, щоб Куба відмовилася від „непотрібної" совєтської мілітарної протекції і вернулася у спільноту Західньої Гемісфери. Прийняття Кубою совєтської підтримки, зокрема „оферти Хрущова боронити Кубу совєтськими далекосяжними ракетами може мати тільки той наслідок, що воно причиниться до знівечення американських симпатій до Кубинської Республіки. Цей апель Колюмбії підтримав теж і репрезентант Перуві, який висловив заклик, щоб „кубинська революція залишилася вірною принципам міжамериканської єдности". Реакція Куби на ці вимоги і заклики покищо невідома і в цій справі не склав досі ніякої заяви міністер закордонних справ Куби д-р Равль Роа, який, згідно з інформаціями політичних кіл, мав звернутися за ближчими інструкціями до свого уряду. З порадами займати більш примирливе становище мали звернутися до д-ра Роа теж репрезентанти інших країн Південної Америки, які вдбули з ним приватні зустрічі і наради. Апелюючи до Куби, щоб вона відмовилася від совєтської підтримки, міністер закордонних справ Колюмбії доводив, що міжамериканська система дає відповідну забезпеку для суверенности кожної з американських держав і тому немає ніякої потреби шукати якоїсь посторонньої протекції, яка завжди буде суперечити міжконтинентальній солідарності американських держав. В дальшому Турбай закликав держави американської спільноти стояти по боці З'єдинених Держав Америки в теперішньому західньо-східньому конфлікті, не звертаючи на існуючі розбіжності між Вашингтоном і Гаваною.

ЗДА плянують господарські санкції проти диктатури Трухільйа

Вашингтон. — У вівторок 29-го серпня президент Д. Д. Айзенгавер звернувся окремим посланням до Конгресу, рекомендуючи припинити більшість американських закупів домініканського цукру. Президент у посланні твердить, що така акція необхідна для підтримки рішення міністрів закордонних справ Організації Американських Держав застосувати відповідні санкції проти диктатури Трухільйа за його „грубе порушування людських прав" та за „домініканський акт агресії й інтервенції проти Венесуелі, що досягнув свого вершка в замахові на життя президента тієї країни". З'єдинені Держави, разом з іншими країнами, Організації Американських Держав, погодилися зірвати дипломатичні зв'язки з урядом Трухільйа та припинити постачання зброї Домініканській Республіці. З поінформованих джерел заявляють, що ЗДА не закупи цілком припинити свої закупи домініканського цукру, якщо до того часу не буде основного полегшення існуючої там диктатури.

Кубинська поліція поранила священика, комуністи побили 6 молодих католиків

Гавана. — З католицьких кіл повідомляють, що в понеділок дня 22 серпня ц. р. у підміській місцевості Гавани Бавті кубинська поліція поранила католицького священика Марсіяла Бадою, що намагався охоронити групу католицьких юнаків перед сильними комуністичними елементи заатакували групу молодих католиків у провінції Ляс Віллях, побиваючи важко шестеро юнаків. Священика Бадою відставлено до в'язничного шпиталю, а побитих комуністами юнаків поліція притримала звільнюючи їх щойно після деякого часу. Події ці відбулися саме в час відкриття Крайового Конгресу Католицької Молоді, що в ньому бере участь около 600 молодих католиків з усієї країни. поліційним ув'язненням. Цього ж самого дня комуністичні елементи заатакували групу молодих католиків у

На Кубі приймали урочисто совєтського посла — колишнього шпигуна

Гавана. — Новопризначений для Куби совєтський амбасадор Сергей М. Кудрявцев вручив у понеділок дня 22 серпня ц. р. свою вірчу грамоту президентові Куби Освальдові Дортікосові. Церемонія цього вручення відбулася дуже урочисто і Кудрявцев виступав в дипломатичному мундирі, обвішаний рясно совєтськими орденами і відзначеннями. Згідно з протоколом церемонія вручення тривала коротко, але що насоду Кудрявцев використав для маніфестаційного складання вінка перед пам'ятником кубинського патріота Хозе Марті. Кубинське міністерство опублікувало біографію нового московського репрезентанта в Гавані, подаючи важливіші дати з його життя і кар'єри і вказуючи, що він володіє багатьма мовами — еспанською, французькою, англійською й італійською. Про перебування Кудрявцева на дипломатичній службі в Канаді, де його викрито, як одного з керівників совєтського шпигунства, в опублікованій кубинським урядом біографії Кудрявцева не згадується ні словом.

Помер Михайло Шумейко

Юніон, Н. Дж. — Минулого вівтірка, 23-го серпня, тут помер на 78-му році життя, після довшої недуги, бл. п. Михайло Шумейко, один з найстарших американсько-українських піонерів. Михайло Шумейко походив з Вірок Великих біля Тернополя і трьома наворотами емігрував до Америки, — перший раз на початку цього сторіччя, а останній в 1913-му році, — і від того часу вже постійно тут перебував, беручи активну участь в громадському, церковному, зокрема союзовому житті. Був два рази делегатом на конвенціях УНСоюзу. Покійний, разом зі своєю дружиною Теклею, що померла сім років тому, виховали чотирьох синів і три дочки, усі з яких відомі зі своєї активности в громадському житті. Найстарший із них, Степан, був упродовж 25 років редактором англомовного „Українського Тижневика" при „Свободі" та відомим передовим діячем. Із своєї участи в громадському житті відомі також молодші від нього Антін, тепер співвласник похоронної агенції Ковбаснюка, Данило і Теодор, а з дочок Марія, Анна і Софія. Сестра Покійного Катерина Пелешок, відома із своєї активности в Союзі Українок. Панахида за спокій душі Покійного відбудеться в четвер, 25-го серпня, в похоронному заведенні Литвина в Ірвінгтоні, а похорон з того заводу до української католицької церкви св. Івана в Ньюарку та опісля на цвинтар у Факс Чейс у Филаделфії в п'ятницю, 26-го серпня, рано.

Президент, мабуть, візьме участь в Генеральній Асамблеї ОН

Об'єднані Нації. — Президент Айзенгавер, мабуть, візьме участь в дебатах найближчої Генеральної Асамблеї Об'єднаних Націй, яка збереться на свою 15-ту сесію 20 вересня ц.р.. Потвердив це дотеперішній амбасадор ЗДА при Об'єднаних Націях, Генрі Кебот Ладж, який зрікся свого становища з днем 3 вересня ц.р., щоб могти присвятитися цілком передвиборчій кампанії, як кандидат Республіканської партії на віцепрезидента. Нічого ближче про плянований виступ президента Айзенгавера в генеральній дебаті Генеральної Асамблеї покищо не сказано. Якщо Хрущов здійснить свій натяк на можливість свого приїзду до Ню Йорку на сесію Генеральної Асамблеї, то це був би перший випадок, що Хрущов і Айзенгавер зновус стрінуться після провалу останньої Паризької конференції „на вершинах," цим разом на терені Об'єднаних Націй. У своєму прощальному інтерв'ю з журналістами, Генрі К. Ладж дав огляд свого 7-річного перебування на становищі репрезентанта ЗДА в Об'єднаних Націях. Він твердив, що Об'єднані Нації „зросли своїм числом і значенням". Звернувши увагу, що не здійснилась надія основників ОН, що великі держави виступатимуть там солідарно, він висловив надію, що може колись прийде до такого стану, але покищо „треба бути реалістами". За найбільші великі події на терені ОН Ладж уважає: прийняття 14 нових держав, дебати над міжнародним роззброєнням, відновлення справи Мадярщини та справу Конга.

Молотов призначений до Міжнародної Агенції Атомової Енергії у Відні

Москва. — В'ячеслав Молотов, колишній совєтський прем'єр і міністер закордонних справ, який проводив холодну війну за часів Сталіна, відсунений від влади в 1957 році під час внутрішньо-партійної розгри між членами кремлівської кліки та викинений тоді з ЦК і Президії партії за „промахи проти партійної лінії", від того часу амбасадор СССР в Зовнішній Монголії, дістав призначення на репрезентанта СССР у Міжнародній Агенції Атомової Енергії у Відні. Головою тієї Агенції є американець Стерлінг Коль, колишній конгресмен з Ню Йорку, а репрезентантом ЗДА в Агенції є віце-адмірал Пол Фостер. Найближча генеральна конференція тієї Міжнародної Агенції збереться 20-го вересня ц.р., вже з участю Молотова. За коментарями преси, це призначення Молотова не є з виявом ласки супроти нього, щоб перенести його з далекого й відсталого Улан Батору до середньої Европи, до прегарного Відня, а виявом нової журби Москви з приводу контактів Молотова з комуно-китайським урядом. Молотов, який має тепер 71-ий рік життя і є одним із нечисленних живучих ще „старих большевиків", є одиноким совєтським, що ніж китайських комуністів, які противляться теорії „мирної коекзистенції" та попирають змагати до перемоги комунізму вічною боротьбою з „капіталістами". На становищі представника СССР в Міжнародній атомовій агенції у Відні Молотов не матиме змоги ні інтригувати проти Хрущова разом із китайськими комуністами, ні взагалі грати будь-яку ролю у внутрішньо-совєтських відносинах. В Улан Баторі бачили Молотова часто на дипломатичних прийняттях, він приписує теж час до часу до Москви.

Франція дораджує Західній Німеччині не дразнити Москви

Бонн. — З наближенням терміну відкриття осінньої сесії західньо-німецького парляменту — Бундестагу — загострюється спір, де це відбудеться мас відбутися. За щорічним звичаєм і в цьому році перше засідання повинно б відбутися у Західньому Берліні. Німці манифестували таким чином, що Західній Берлін і Західня Німеччина — це одне та що Берлін це справжня столиця цілої Німеччини. Однак Хрущов заявив недавно, що коли таке сталось би і в цьому році, поки не вирішена справа Західнього Берліну, що його Совєти хочуть перетворити у „вільне місто", — то Совєти вважатимуть це за „провокацію" й у відповідь підпишуть сепаратний мировий договір з Східньою Німеччиною. На цьому тлі прийшло до розбіжностей думок між самими німцями та між західніми державами. Посадник Західнього Берліну Віллі Брандт стоїть на становищі, що не вільно піддаватись совєтському шантажеві. Таку саму позицію займає голова Бундестагу Евген Герстенмаєр, який формально скликає засідання. Вашингтон і Лондон стоять на становищі, щоб залишити цю справу до вирішення самим німцям, зате Париж уважає, що не треба провокувати Совєтів і варта в цьому році стриматись з такою демонстрацією. Коли ЗДА й Англія воліли б, щоб відповідальність за цю справу взяв на себе західньо-німецький уряд, то Аденауер навпаки, каже, що три західні великодержави контролю Західній Берлін і мають там формальну суверенність то повинні в цій справі рішати так або інакше.

ПОЖЕЖІ ЛІСІВ У КАЛІФОРНІЇ

В Гай Сієррас, починаючи від Каліфорнії до Західньої Невади, лютують під сучасну пору три великі пожежі, які знищили досі 63.000 акрів лісу. На фото: пожежники в Гобарт Міллс у Каліфорнії гасять вогонь у місцевому лісі.

У КОНГО ДАЛІ СТАН ХАОСУ, — СУТИЧКИ МІЖ ПРИБУЛИМИ Й МІСЦЕВИМИ МУРИНАМИ

Леопольдвіль. — Хаотичний стан в Конго проявився новими подіями: збройними сутичками в Альбертвілі в північній Катанзі між прибулими з Федерації Малі контингентом муринських військ, та автохтонними кочівниками, які буцім-то стоять в опозиції до автономного провінціяльного уряду Мойсе Чомбе. Уряд Катанги твердить, що сутичку спричинили малійські вояки, які втратили дисципліну й зворохобились, почувши вісту про розклад в їхній батьківщині: Федерація Малі розпалась на дві ворожнечі між лідерами двох її складових частин, Сенегалю і Судану. З столиці Катанги Елізабетвілю вислано військо до Альбертвілю і висотосова прохання просьбу до штабу міжнародного війська ОН, щоб відкликано вояків Малі й прислано інших більш здисциплінованих формацію. Водночас наспіла вістка, що бельгійці, які все ще є в глибині провінції Катанги, відборонили залізничу стацію в Альбертвілі, що її захопили конголійці. Другим тереном сутичок, цим разом між самими конголійськими кочівними племенами, була провінція Касаї, де племена Люлюа і Балюба, вже узброєні списами і луками, віддавна зводять криваві порахунки. В самій столиці Конга Леопольдвілі ще продовжується стан безладдя. Вояки центрального уряду Люмумби продовжують лови за „бельгійськими шпигунами", арештуючи, хто з білих попадеться їм, та натовпи тако наводить тактично ті африканські військові формації з-під стягу ОН, які скрасною скіри подобають радше на европейців. Так ось конголійський військовий відділ окружив прибулих з З'єдиненої Арабської Республіки парашутистів, як ніби „замаскованих бельгійців" і щойно насилі суданці визволили єгипетських арабів. — З Ню Йорку відлетіла вже конголійська делегація, яка була під проводом конголійського віце-прем'єра Антуана Гізенди на останньому засіданні Ради Безпеки. Гізенда заявив, що уряд Люмумби сам своїми військами „заведе порядок" в Катанзі, не викликаючи на поміч совєтського війська чи „добровольців". Гізенда твердить, що коли дійсно впродовж тижня заберуться геть бельгійські війська з Катанги, та автономічно-федералістичний рух в Катанзі, очолюваний урядом тієї провінції, автоматично провалиться, бо він — мовляв — спирається лише на бельгійських багнетах. — Тим часом генеральний секретар Об'єднаних Націй скомплектував собі прибічну дорадчу раду, чи дорадчий комітет, у всіх справах Конга з представників таких країн, які дали свої контингенти до міжнародного війська: Канада, Етіопія, Гана, Гвінея, Індія, Індонезія, Ірляндія, Ліберія, Марокко, Пакістан, Судан, Швеція, Туніс, З'єдинена Арабська Республіка і Федерація Малі. Ця остання розпалась і сама може стати предметом міжнародної журби. Перша зустріч тих представників на їх спільному засіданні в палаці Об'єднаних Націй в Ню Йорку була перебачена на середу 24 серпня ц.р.

Женевську атомову конференцію перервано після 245 невдачних засідань

Женева. — В минулий понеділок ЗДА, Англія й СССР погодились на Женевській конференції для справи припинення атомових дослідів, щоб ту конференцію перервати на 5 тижнів. Сталось це на 245-му з черги засіданні. Внесення на перервання конференції зголосили ЗДА й Англія ще в четвер минулого тижня і хоч большевики відразу у принципі погодились, проте використали нагоду для демагогічних закидів, що це „мілітаристичні кола" на Заході не допустили до підписання до цього часу договору про припинення атомових дослідів та що Совєтський Союз погоджується на перервання конференції тільки під натиском збоку названих двох атомових західніх держав. Ця Женевська конференція триває від 30 жовтня 1958 року. Багато пунктів проєктованого договору вже вирішено. Проте поважні розбіжності існують в трьох пунктах: 1/ щодо скількости міжнародних інспекцій, які перевірювали б підозрілі причини сейсмографічних реакцій, 2/ щодо особового складу міжнародних інспекційних станиць та національности їх керівників і 3/ щодо проєктованих Америкою підземних пробних вибухів задля встановлення можливости контролювання їх та відрізнювання підземних атомових вибухів від землетрусів. Хоч безплідність 245-х засідань Женевської конференції песимістично настроює щодо дальших виглядів конференції, проте ніодна сторона не хоче зривати її, сподіючись, що може, все-таки вдасться довести її до згоди і підписання договору.

У СВІТІ

● У Москві показали дві собаки — Білку і Стрілку — на пресовій конференції. Їх представили, як особливо лагідні і терпеливі звірята, але журналісти стверджують, що собаки були радше залякані і затуркані та на всі запитання вони були хвости під себе і не відгавкувались. У Лондоні Т-во охорони звірят проголосило протест проти використовування своєї радости з приводу заподіяння звірятам муки, якою напевне була їх 18-кратна подорож довкола Землі у висоті 200 миль.

● У Конго командант гганського війська під прапором ОН, англієць ген. Генрі Александер, закинув в листі до д-ра Ральфа Бонча, представника Об'єднаних Націй, що головне командування військ ОН в Конго є нерішуче та що треба роззброїти занархізованих конголійців. Бонч відповів йому, що треба поводитись обережно, бо коли викликати ворожі настрої серед автохтонів, то вся місія ОН в Конго пропаде.

● У Лондоні 5.000 портових робітників рішили закінчити триденний „дикий" страйк, що ув'язнив у порті 50 кораблів. В Англії вже третій тиждень триває інший страйк робітників в портах, де застрягло 108 кораблів з різних країн світу.

● Японська поліція знайшла листи комуно-китайського амбасадора, що керує протиамериканською пропагандою, до лідера японських робітничих спілок, з докладними інструкціями, як робити протиамериканські демонстрації, щоб не допустити під час приїзду през. Айзенгавера до відвідання Японії. Це листування компромітує японський робітничий рух та виясняє загадку масових вуличних авантур, що довели до відкликання візити Айзенгавера.

● Новий південно-корейський прем'єр д-р Джон Чанг, що має високу американську освіту, має труднощі із складенням свого уряду, бо не можуть замиритися два крила Його Демократичної, переможної в останніх виборах партії.

● На Філіппінах, де комуністична партія заборонена, поліція арештувала трьох студентських провідників за намовлення одного студента, щоб він вступив до комуністичної партії. За виставлювання комуністичних партійних доказів грозить там кара смерти.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Suns, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc., 81-83 Grand St. Jersey City, N. J.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N. J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917. — authorized July 31, 1918

Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25.—Jersey City and Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.
Передплата: На рік — $12.00; на пів року $6.25; на три місяці $3.25. — В Джерзі Ситі і закордоном: — На рік $14.00; на пів року $7.50; на три місяці $4.00. — Для членів У. Н. Союзу, чоловіків і жінок, — 65 центів місячно. — За кожну зміну адреси платиться 10 центів.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Адреса: SVOBODA", P.O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

Процес Поверса в іншому світлі

На цьому місці вже ствердженo, що судовий процес у Москві над летуном збитого американського розвідувального літака У-2 Френсісом Поверсом розминувся із своєю ціллю: він не тільки не доказав агресивности „американських імперіялістів", як це намагалась доказувати совєтська прокуратура, а радше скомпромітував Кремль, що використав збиття того літака для створення міжнародної кризи та підсилення холодної війни.

А проте, є ще й друга сторінка медалі цього процесу, яка могла бути прихованою головною його ціллю і яку Москва в поважній мірі досягнула. Це — індивідуальність Поверса, що її виявив той процес.

Американська і світова преса однодушно стверджує, що Поверс назагал поводився „пристойно", мавши на увазі всі обставини судового процесу. Це відповідає правді, але тільки до тієї міри, що в тих обставинах могло б бути далеко гірше. На ділі бо Поверс, до якого його уряд і його нація виявили максимальну увагу і співчуття, навіть з нараженням інтересів країни, в жадному разі не показав себе гідним тієї уваги та опіки, і заслуговує більше на зневагу, ніж на пошану.

Приглянься фактам. Поверс виконував свою місію, куди безпечнішу, ніж її мають розвідчики на землі, за великі гроші — 2,500 місячної платні. Це, виходить, грало для нього головну ролю. Він міг бути добрим техніком і добрим службовцем, але вся його поведінка потверджує давно відому істину, що навіть найбільший спеціяліст і найкращий технік не мають значної вартости на службі для батьківщини, якщо їм бракує ідеї. Це правда, що він на суді не лаяв Америки, часом навіть заперечував обвинуваченням совєтського прокуратора. Але це в жадному разі не кваліфікує його не тільки як героя, але навіть як доброго службовця. Мимоволі виникає запит: чому він не знищив пошкодженого літака, хоч мав на це всі можливості, натомість віддав ворогові в руки відповідну кількість доказового матеріялу проти своєї країни і навіть проти себе самого. Навіщо він погодився на таку місію і брав із собою голку з отрутою, якщо не був наставлений на те, щоб її в конечній потребі використати? Чому він не вчинив будь-якої спроби уникнути рук большевицької влади, хоч це — як виявлено на суді — передбачувано на такий випадок?

Таких і подібних запитів можна поставити більше. А на самому суді Поверс „пристрасно" засуджував людей, які його „вислали", і робив багато дечого навіть у большевицьких умовинах зайвого, щоб рятувати своє життя, яке не дуже було загрожене з уваги на міжнародні комплікації. Большевикам і могло залежати на тому, щоб показати Поверса, молоду американську людину, як грошолюба і безідейного боягуза, що виконує доручення своїх командантів, але сам, як людина, не вартий, як то кажуть, торби січки. Чи таких Поверсів мали б респектувати, не кажучи вже боятися, совєтські молоді люди? І чи на таких характерах мала б виховуватись американська молодь?

Можна мати співчуття до Поверса і його родини, але не можна позбутися думки, що він справді зробив „ведмежу прислугу" своїй країні, тільки не своїм летом понад совєтською територією, як це він твердив на суді, але своєю поведінкою перед судом і під час совєтського суду.

Авторитет Об'єднаних Націй

Останнє засідання Ради Безпеки Об'єднаних Націй з минулих неділі - понеділка може послужити за клясичний приклад, як то іноді зло обертається в добро, чи політичного досвіду з двома кінцями кожної інтриги. Скликане було те засідання після того, як напастливий прем'єр Конґа Люмумба, нацькований і підмовлений Совєтами, написав впрост до генерального секретаря Гаммершилда, що він втратив до нього довір'я, і видвигнув цілу низку скарг та домагань, які поставили під знак запиту всю місію ОН в Конґо. Гаммершилд, не вдаючись у дальшу дискусію з Люмумбою, звернувся до Ради Безпеки за „вияснення" ситуації, при чому недвозначно зазначив, що „вияснення" для нього буде й те, коли Рада Безпеки не винесе ніякого рішення. Так воно й сталося. Головуючий в Раді Безпеки старий французький дипломат, давши слово 11-им членам Ради й делеґації з Конґа, ствердив наприкінці, що Гаммершилд дістав потрібне йому „вияснення" і — без спротиву з будь-чиєї сторони — закрив сесію. Совєтський представник побачив, що він і його польський сателіт — цілком осамітнені в підтримуванні диких претенсій Люмумби щодо відібрання Гаммершилдові ролі вирішного керівника всієї місії ОН в Конґо, і тому волів відкликати зголошену на вступі резолюцію, як наразитись на компромітацію з вислідом голосування.

Однак, Совєти, як протектори Люмумби, і сам Люмумба всеодно скомпромітувались, а авторитет Об'єднаних Націй, постійно й послідовно підрізуваний поведінкою большевиків на терені ОН та їх політикою у широкому світу — автоматично зріс. Перетворення цілого ряду вчорашніх колоніяльних країн Африки у самостійні держави викликало в Москві надії на можливість просочитися туди своїми впливами, засіяти там комуністичний фермент і відрізати західній світ від Чорного континенту. Успіх, що його мали большевики в Ґвінеї завдяки лівосоціялістичному президентові Секу Туре, заохотив їх до захоплення під свої впливи примітивного конґолійського лідера Люмумби, що прийшов до влади — як твердять знавці тамошніх відносин — завдяки радикальним гаслам і своїй неперебірливій демагогії. Ці заходи большевиків вдалися в такій мірі, що совєтський амбасадор в Леопольдвіллі, Міхаїл Яковлев, став для Люмумби найвищим авторитетом. За совєтською інспірацією Люмумба зажадав відкликання з Конґа вже не тільки бельгійських військ, але й канадійців та шведів, що прийшли туди під прапором ОН. Коли Люмумба завівся в надіях зліквідувати своїх земляків-противників за допомогою військ ОН — він думав зробити це військом Ґани, врешті повірив большевикам, що вони дадуть для цієї цілі „добровольців" і що поміч ОН — зайва. Але натяк на „добровольців", що його зробив Василій Кузнєцов на останній Раді Безпеки, дав тільки нагоду речникові ЗДА гостро спротивитися появі будь-яких комуністичних „добровольців" в Африці. Невідомо, чи Люмумба і його прихильники зрозуміють, що єдиним вислідом активної допомоги комуністів може бути — перетворення Конґа в другу Корею. Сама Москва своєю акцією досягла того, що ввесь світ зрозумів, що тільки Об'єднані Нації всилі врятувати Конґо від повної катастрофи, нової громадянської війни та від ролі спричинника нової світової війни. Якщо Гаммершилд поїде знову до Конґа, то він матиме за собою ще більший авторитет — насправді завдяки тим, що хотіли той авторитет цілком знищити.

ЇДЕМО ДО РИМУ

Париж. — Цього року Рим став місцем зустрічі молоді всього світу, що, на поклик Олімпійської ідеї, злітається на лицарський змаг. Змаг чесний, змаг не лише м'язів, але й здорової амбіції, що є виявом клясичної засади — „В здоровому тілі здоровий дух", виявом тієї античної рівноваги, за якою так безнадійно тужить сучасна доба. На всіх континентах сідають в літаки аматори спорту й сотки тисяч туристів, щоб подивитися на Олімпійський змаг, на втілення братерства народів і рас.

На превеликий жаль, незвичайно мало буде в Римі української еміґраційної молоді. Просто годі зрозуміти причини такого малого зацікавлення з нашого боку цією імпрезою, що викликає захоплення мільйонів. Напевно більше прибуде української молоді з України. Нашим братам важче буде прибути з України, але вони прибудуть, і кількість їх відбиватиме не слабість їхнього зацікавлення, а розмір перешкод — формального й матеріяльного порядку.

Серед української молоді у Франції зацікавлення Олімпіядою — велике. Якщо її не поїде багато, то тільки з причин матеріяльного характеру, а головне тому, що в Римі годі тепер знайти вільну кімнату. Ніяких замовлень на кімнати, навіть у найдешевших пансіонах, не приймають, якщо не заплатите готівкою наперед.

І все ж — ми їдемо до Риму. Знаємо, що на змагання дістатися буде важко, бо вже маємо вістки, що квитки вступу перепродуються на чорному ринку по високих цінах. Але бодай зможемо подихати атмосферою величезної міжнародної зустрічі й побачити похідні від Олімпіяди імпрези. А головне — зустрітися з живими людьми, з живими братами з України.

Не знаємо як хто, але ми в Парижі мали величезну користь від минулорічних зустрічей з гістьми з України. Ніхто без хвилювання не згадує тих зустрічей у Брюсселі (на світовій виставці), у Відні (на фестивалі молоді), у Марселі. Враження від тих зустрічей не лише односторонне. Якщо співаки й танцюристи ансамблю Вірьовки згадували зустрічі в Брюсселі під час свого пізнішого побуту в Німеччині, то це щось значить. Якщо у Марселі були відгуки зустрічей у Парижі, то це також щось значить. Якщо найвищі чинники комсомолу й досі згадують в офіційних виступах зустрічі у Відні, то це таки багато значить.

Певно, можна не прив'язувати ваги ні до зустрічей, ні до відгуків. Можна, бо у вільному світі все можна, але чи таке неприв'язування має підстави? Чи той, хто легковажить контакт з молоддю України, має рацію? Можна, розуміється, легковажити спорт і спортовців, вважаючи, що вони не мають нічого спільного з завданнями й акцією політичної еміґрації, але смішно легковажити молодь України, що є найсерйознішим чинником, найважливішою передумовою нашого національного й державного майбутнього?!

Як не прикро це казати, але ми, еміґрація, дуже часто легковажимо з тих чи інших причин преважливі речі. Належно не оцінено у нас ініціятиви Українського Олімпійського Комітету, який провів велику роботу чотири роки тому в Мелбурні. Цю роботу Комітет продовжує й тепер, поширивши свою назву на Український Світовий Комітет для Справ Спорту (УСКСС). Дуже дивно, але цієї роботи наша еміґрація наче б не помітила. А робота проведена — величезна.

Адже в колах Олімпійського Комітету поставлено кількакратно питання самостійної участи України в Олімпійських Іграх, і є формальні заяви компетентних чинників про те, що нічого не стоїть на перешкоді такій самостійній участі, якщо цього зажадає УССР, створивши у себе національний Олімпійський Комітет. Ці заходи тут збігаються з настроями в Україні, доказом чого є статті в підсовєтській українській пресі на цю тему. Статті ці недвозначно показують, що спортовці України добиваються такої участи. Автори статтей не заперечують доцільности таких вимог. Вони лише скидають вину на... міжнародні правила. А це ж неправда.

Якщо в Римі ми змогли б сказати нашим спортовцям і нашій молоді взагалі, де лежить правда, то це була б бомба незвичайної сили. Для цього треба живого контакту, бож газетами чи летючками до них не пройти крізь запори охорони „технічних керівників", які рекрутуються з людей МВД.

Можна з певністю сказати, що в конкретній ділянці спорту, який охоплює в Україні мільйони молоді, можна осягнути більше, як було досі осягнено в будь-якій ділянці.

Сьогодні вже слід ствердити, що ми не використали цієї Олімпіяди як слід. Адже сюди з України приїде більше молоді, як могло приїхати до Мелбурну в далекій Австралії, чи зможе приїхати за 4 роки до Токіо, а про Гельсінки взагалі не доводиться говорити, бо тоді ми ще не додумались до використання Олімпіяди.

Використати XVIII Олімпійські Ігрища треба було для зустрічі української молоді еміґрації з молоддю України. Така ідея була. Висунула її молодь Франції, але на превеликий жаль — не знайшла вона відгуку за океаном. Та не слід говорити про те, чого не зроблено й чого вже не відробити. Слід говорити про те, що слід і можна зробити.

У Римі вже діє інформаційне бюро УСКСС. На превеликий жаль, ні бюро, ні УСКСС не розпоряджають належними засобами, хоч ворог, якому ця діяльність дошкулюватиме, кричатиме про американську аґентуру й про американські гроші. Але Бюро є і воно буде точкою опори для всіх українців, що приїдуть до Риму з країн вільного світу.

Увесь персонал павільйону УССР в Марселі знав про виставки українських книжок у тому місті. Таку виставку зорганізує згадане Бюро також у Римі. Буде там і українська преса, яка напевно дійде до рук наших земляків з України. Але найважливіше, що буде живий контакт з людьми. Пригадується вірш Гайне, в якому він писав, що контроля на кордоні перекидає валізки, але не може перевернути думок в голові, не може їх сконтролювати, ні зцензурувати. Коли б ми тільки хотіли зрозуміти цю поезію Гайне!

25-го серпня принесуть змагуни олімпійський вогонь, розгорнуть олімпійський прапор. Молодь усього світу вийде під своїми прапорами на стадіон. Не лопотітиме там український прапор. Але коли ми спричинимося хоч трохи, щоб той прапор залопотів у серцях українських змагунів, що виступатимуть під ворожим прапором, то це вже буде великий осяг.

Маємо надію, що праця УСКСС посунеться на вищий щабель під час цієї Олімпіяди. Бо ж ходить тут про відокремлення з всесоюзного „котьолка" мільйонів української молоді, бодай в ділянці спорту. Для цього не слід жаліти зусиль, бо важливіших завдань справді не багато.

О. Д-ич

Любомир О. Ортинський

СПОГАДИ ВАСИЛЯ ІВАНИСА

Українська мемуаристика збагатилась цінним вкладом, що його дає в своїй заплянованій на чотири томи праці п. н. „Стежками життя" професор Василь Іванис. Колишній прем'єр революційного уряду Кубані в рр. 1919 - 1920, Іванис має своє почесне місце в українській науці: він був довголітнім професором УТГІ в Подєбрадах в ЧСР, головою Союзу Українських Інженерів Еміґрантів і редактором журналу „Український Інженер". Автор наукових праць („Промисловість України й Північного Кавказу") і політичних есеїв („Симон Петлюра — президент України"; „Козацтво й Україна"; „Імперіялізм Московщини, Росії та Совєтського Союзу") Іванис пропонує в своїх спогадах „Стежки життя", два томи яких вийшли друком, багатющий побутово - етнографічний і документарно - історичний матеріял, що зашереговує його спогади до найкращих, які появилися на еміґрації після другої світової війни. Вони бо стануть не лише джерелом інформації про життя Кубані, але й цінним причинком до історії цієї сколонізованої українським елементом землі.

Перший том „Стежки життя" вийшов друком у В-ві „Перемога" в Арґентині в 1958 р., має 186 стор. друку малої вісімки, фотознімки й іменний покажчик. Описує в ньому автор своє і своєї країни життя від дев'ятдесятих років минулого сторіччя по вибух революції в Росії, до кінця 1917 року. В дуже детальному, барвистому описі свого дитинства, шкільних і студентських часів автор дає живий образ Кубані, її людей, побуту, економічно - соціяльного і релігійного життя. Ця перша частина спогадів є своєрідною енциклопедією етнографізму й фолкльору Кубані, ґрунтовною студією її фавни і фльори, топографії й економіки. З математичною точністю (математика — спеціяльність автора), яка, одначе не томить читача, але дає йому повний кольориту образ життя, пізнаємо його рідний хутір Ханьків, що належав до Настасівської станиці, безжурне, багате і веселе життя нащадків запорізьких козаків. Різними прикладами ілюструє автор співжиття упривілейованої верстви, козаків із т. зв. іногородніми (погірдливо теж називаними — гамсела ми), переважно українськими іміґрантами, що прийшли на Кубань як заробітчани і через заборону Москви вже не змогли приписатися до козаків. Кубань тих часів — це тиха сторона, де живі традиції козацького минулого втілені малощо не в щоденний побут, де українська мова панує як розговірна і де всевладно дзвенить стара українська козацька пісня. Але це також „тиха сторона", де на етнографізмі й фолкльоризмі спинився розвиток національних відчувань, коли не рахувати нечисленних інтеліґентів, яких уже полонив Київ і українське політичне відродження. До них, очевидно, належить автор, який закінчує першу частину своїх спогадів таким ствердженням: „Увесь сенс свого життя він (Іванис) бачив в поборюванні окупантів, червоних чи білих, на Кубані чи в Україні. Кубань — його найближча батьківщина, але він ніколи не прихилявся до протиставлення Кубані Україні, бо був завжди переконаний, що вони мусять існувати лише доповнюючи одна одну".

Другий том „Стежки життя" вийшов друком у В-ві „Українські Вісті" в Німеччині, Новий Ульм, в 1959 р. Він має 352 стор. великої вісімки друку, ряд знімок дійових осіб, покажчик імен і у футнотах численні цитати використаної літератури. В цій книзі висвітлені події на Кубані в 1918 р., зокрема два походи Добровольчої армії Корнілова - Денікіна. Як офіцер артилерійської батерії, автор відбув з Добрармією згадані два походи, а згодом був вибраний своєю станицею як делеґат до Кубанської Надзвичайної Крайової Ради. Спираючись на власних записках і архіві кубанського уряду, що є в розпорядженні автора, Іванис ставить собі за завдання спростувати ряд неправдивих тверджень і насвітлень, допущених Денікіним у його „Очерках русской смути", і в іншій російськомовній літературі. Перші розділи книги присвячені звітуванню з перебування Добрармії в козачих станицях під час першого й другого походу. Цей матеріял знайомить читача з відношенням населення до Добрармії, з поведінкою останньої і з її імперіялістичними та централістичними цілями. Добрармію розжирає від самого початку її існування російська реакція, грабежі населення і погроми, що в короткому часі наставляють крайньо ворожо прихильне спершу населення до неї. „Майже рік перебуваючи в офіцерській батерії, переживаючи з нею найрізнородніші випадки, я переконався, що ідейних старшин було небагато, а потім більшість їх осталась в могилах по полях походів. Більшість же старшин рятували в армії своє життя... Цивільні ж люди являли собою бажаючих швидкої наживи, майже все боягузи-спекулянти..."

В дальших розділах автор займається внутрішніми стосунками Кубані, передусім настроями й орієнтаціями провідної кубанської верстви. Тут змальовує він політичні сильветки першого кубанського прем'єра д-ра Л. Бича, військового отамана Філімонова й інших. Хоч Кубань нав'язала була влітку 1917 р.

(Закінчення на стор 4-ій)

НА ТЕМИ ДНЯ

ЧЕРГОВА НЕПОІНФОРМОВАНІСТЬ

Чи не в кожному числі великих американських тижневиків майже з-правила знаходимо розвідки про країни з-поза залізної чи бамбусової заслони. Статті ці приправлені для широкого споживача, отже у формі цікавого, трохи сенсаційного оповідання і з темою, щоб звернула на себе увагу. Під заголовком „Хай живуть мої товариші" під псевдом И. Новак написано 3 статті у „Повсті" з травня-червня. Автор, як інформує редакція, походить із сателітної держави, перебував кілька років у Совєтах, але годі позбутися враження, що він тільки фізично вирвався від комунізму, бо деякі його погляди аж надто червоні.

І так, у першій статті „Москва — місто невдоволення", констатуючи жахливий брак житлових приміщень, автор зразу ж видвигає позитиви, що випливають з такого стану. Ось вони: „це правда, що ніякого приватного життя не може бути, коли в одній кімнаті за заслонами живуть 2 чи 3 родини з дітьми, але це не важне, бо витворився дух великої толеранції і взаємного зрозуміння. А що із-за браку місця і родинне життя немислиме, то люди втікають на вулиці, площі, до клюбів, театрів і т. д., внаслідок чого Москва стала їм любим, рідним містом.

Друга стаття займається статевим питанням, одруженням та розводами. Відносно першого, у Совєтах, мовляв, немає екстраваґанцій зовнішніх побудників, від яких західній „гнилий світ" аж кишить. На подружжя погляд цілковито реалістичний, підставою любови є пошана і повна рівноправність партнерів, а не зовнішній вигляд. Але частина подруж заключається із-за побутових вигід, як от, наприклад, щоб задержати помешкання чи щоб не бути перенесеним на провінцію. Щоб одержати розвід, треба доказати непідібраність, що дорівнює одному або двом рокам сепарації. А назагал автор твердить, що дівчата дуже бережуть доброї слави, що незаміжня мати — це рідкість, і щоб позбутися плоду, треба апробати цілого ряду чинників. Сам Новак потерпів від суворости совєтської моралі, бо дівчину, яку він собі сподобав, тому, що змінила зачіску та знизила декольте, комсомол вислав на 4 місяці літніх робіт.

Ну і третя стаття. Ще свіжа у нашій пам'яті широка розвідка у „Лайфі" В. Блейка з лютого ц. р. про страждання жидів під час війни за німців та релігійне їх переслідування після війни у цілому СССР. І хоч у Совєтському Союзі є багато інших, значно численніших національностей, що зазнали переслідування, або й виселення (кримські татари) чи денаціоналізації (всі інші народи, крім росіян), Новак приходить з тією самою темою. Різниця в тому, що його стаття друкована в іншому тижневику та іншими словами.

При цьому пригадуємо собі наші зусилля на еміґрації домовитись до чогось з жидами, і повідомлення у нашій пресі про безвислідність такого порозуміння не з нашої вини. Дуже високо, голосно і вперто голосять і повторюють жиди кривди — уявні чи справжні — що зазнали на наших землях, забуваючи, що окупант, а не господар цих земель запросив чи заохотив їх прийти, і то в характері свого помічника і спільника, а нашого визискувача, бо хіба вимки потверджують противне. Ми тихенько шепочемо і майже криємось з фактом, що гуцули тратили полонини і господарства в користь жидів завдяки неграмотності та горілці і що під час державного зриву ґро жидівства активно стало по стороні нашого ворога — комунізму. І про не одне інше. Проте, в нашому народі і фолкльорі жид віддзеркалений з гумором, часом іронією, але ніколи з ненавистю. Мабуть прийдеться ще почекати, поки об'єктивність та розсудок та простий інтерес заступлять у жидев непоінформованість та засліпленість у відношенні до українців.

Ф. Лукіянович

С. Риндик

ПАШЕТА

(Оповідання А. З.)

(4)

Та ранок був мудріший від вечора. Прокинувшись на другий день, я відчув у жилах великий приплив енерґії, а в серці чи в душі — навалу життьової радости. А головна річ — знову вернулась до мене попередня відвага і знову став я піднебесним орлом. Усякі сумніви зникли. І коли я побачив Пашету, то сп'янів від одного погляду. А вона, подаючи мені сніданок, шепнула:

Мені стало ясно, що треба ще цієї ночі втекти додому. Але такий радикальний спосіб розв'язки любовної інтриги практикується тільки у водевілях і належить до романтики шарлатанів. І я вирішив не тікати, а поговорити з Пашетою ще раз, але на розум. Сказати їй, що тікати мусимо і втечемо, але десь трохи пізніше, бо треба справу солідно підготовити... А для себе залишив у резерві думку, що коли Пашета не дасться переконати, то завсігди матиму час чкурнути від неї...

— Сьогодні... з вечірнім поїздом! Тільки вчора ми не договорилися до кінця. Вирішили тікати, а не сказали куди. Чи на Проскурів, чи на Одесу. Я думаю, що ліпше на Одесу. Звідти відкрита дорога до цілого світу. Правда?

Це було сказано так просто, з такою щирістю і з такою вірою в потребу і неминучість нашої втечі, що я відразу на все пристав, а мої вечірні сумніви показались мені такими малодушними й недостойними героя революції, що аж соромно стало. Як я міг так низько впасти?

На останні гроші я закупив два квитки, і ще того самого вечора ми втекли.

У поїзді Пашета щось сказала кондукторові, він кивнув головою і, вернувшись із обходу, перевів нас до службового вагона, де примістив у чудовім затишку. За це дістав від Пашети якусь пляшину...

Пашета була незвичайно ніжва. І це перебороло мою природню несміливість. Я навіть присів ближче. А коли якось непомітно її тепла рука опинилась у моїх долонях, я ще більше сп'янів, ніж будь-коли перед тим, утратив почуття дійсности, відірвався від землі і полетів у горні сфери фантазії.

— Як приїдемо до Одеси, то негайно кинемося на пристань, сядемо на перший-ліпший пароплав і втечемо до Царгороду!

— Чудово! — вигукнула Пашета, зрадівши мов мала дитина. — До Царгороду!

— До Царгороду! До магометів! — повторив я, підбадьорений Пашетиною радістю.

Бачачи велику охоту Пашети до мандрів, я без найменшої надуми пустився з нею в далекі світи.

— У Царгороді оглянемо сераль Абдула Гаміда, Магометового правнука, і зараз же знову на пароплав, переїдемо через Мармурове море й Дарданелли і прямо до Егейського моря, а звідти...

— Ой, це десь дуже далеко! — з острахом перебила мене Пашета. — Не заблудимо?

— Жадних страхів! Я всі моря, всі затоки й протоки з перетоками маю в голові і бачу, як свої власні пальці. Я їх ліпше знаю, ніж колишній довголітній мандрівник — хитромудрий Одисей. Не бійся, не заблудимо! Поміж Спорадами, поміж Цикладами проберемося до Крети, до самого Мінотавра. Це такий бик із чоловічою головою, що поїдає молодих дівчат і хлопців.

— Щоб і нас поїв?

— Та де! Ні християнського, ні жидівського м'яса він не їсть, а тільки м'ясо атенських ідолопоклонників, і від цього давно вже здох. Тепер на тому місці модерні греки розводять киш-миш і цибулю. Нема чого боятися, тим більше, що ось і Середземне море. Звідси беремо прямо курс на Суезький канал, пропливаємо його і попадаємо до Червоного моря. Через це море втікав колись від фараона Мойсей. По дорозі заглянемо до Мекки і подивимось на Магометову чудо-труну. Ця труна висить на воздухах: не падає на землю і не летить до неба, а тримається посередині між долівкою і стелею, без нічого. Далі заїдемо до Ємену — до щасливої Арабії і наймося там фініків, а звідти вже коротка дорога до Індійського океану. Цим океаном дістанемося до Австралії, до антиподів.

— До людоїдів?! — перелякалася Пашета.

— Та ні, не до людоїдів. До антиподів.

— Це такі дикуни?

— І дикуни, і недикуни. Їх називають антиподами, сказати по-нашому, протиногами або догориногами, бо супроти нас вони ходять догори ногами.

— Дуба?

— Та ні! Ходять нормально, тільки супроти нас догори ногами.

— І жінки?

— Звичайно.

— Фуй!

— Та чого фуй?

І я почав вияснити Пашеті, як треба це розуміти, але скоро побачив, що Пашета цієї механіки ніколи не зрозуміє, тому вирішив покинути до дідька антиподів і вернутися назад. На щастя, прийшла мені на поміч, можна сказати, геніяльна думка. Я вдарився рукою по кишені і з удаваним жалем сказав:

— Яка шкода! До антиподів не зможемо поїхати. Мусимо вертатись.

— Чому? — перелякалась Пашета.

— З грішми мені не виходить. Не вистачить на антиподів.

— Дурниця! Я плачу! Вйо! — скрикнула Пашета, попавши в мандрівничу гарячку. — Я плачу, скільки б воно не коштувало. Це так цікаво побачити, як люди ходять догори ногами. А корови теж?

Але це зачепило мою лицарську честь, і я рішуче спротивився.

— Ні! Ніколи в світі не дозволю собі, щоб дама платила за мене. Ні! З Ємену круто повертаємо назад і беремо курс прямо на Монте Карльо. Тут я заграю в рулетку і виграю десять тисяч золотих франків!

Десятиріччя Об'єднання Американсько-Українських Ветеринарних Лікарів

По другій світовій війні багато українців, примушених покинути свої рідні землі, опинились в чужих країнах. Між ними були також ветеринарні лікарі. І хоч в злиднях та недостатках, наші колеґи не розгубились, і створили професійну організацію під назвою Об'єднання Українських Ветеринарних Лікарів на еміґрації в Німеччині. В рр. 1948—1949, коли почалася масова еміґрація, більшість наших колеґ опинилися в ЗДА і в Канаді. Об'єднання в Німеччині зліквідувалось. Очевидно треба було подумати про зорганізування більше як 130 українських ветеринарних лікарів. 30-го квітня 1950 р. відбуваються перші основуючі Збори, на яких, попри інші справи, вирішено вислати свого делеґата на 87-му Конвенцію Асоціяції Американських Вет. Лікарів у Маямі, щоб з'ясувати справу ветеринарних лікарів з категорії переміщених осіб. Делеґатом на Конвенцію обрано д-ра Романа Баранського. Його доповіді п. н. „До проблеми ветеринарних лікарів ДП" зробила помітне враження на приявних.

Незалежно від цих заходів, наші колеґи не дармують і одержують працю за фахом, одні в державних установах, інші в приватних тваринних клініках та ляборaторіях.

На Зборах, що відбулися 30 квітня 1950 р., вирішено видавати свій власний журнал, і вже в липні того ж року появилося перше число „Інформативного Листка Об'єднання Українських Ветеринарних Лікарів". В ньому читаємо: „Ми, українські ветеринарні лікарі, тепер на нових місцях поселення, при черговій віднові нашого професійного життя, маємо за обов'язок і бажання стати в українській спільноті корисними співтворцями нашого кращого майбутнього".

Завданням Управи ОАУВЛ було: допомагати колеґам в одержанні праці за фахом, в студіях, при стейтових іспитах. Очевидно також організувати матеріяльну допомогу колеґам та їх рідні.

В 2-му числі „Інформативного Листка" знаходимо цікаву статистику, з якої довідуємося, що за фахом працює вже 48 членів ОАУВЛ, а на інших нефахових роботах 26. А вже в 3-му числі „І. Л." знаходимо збільшення стану членів організації до 105 осіб.

Наші колеґи поза ЗДА та Канадою посилились в Англії, Австралії, Арґентині, Данії, Тунісії, Бразилії, Параґваї і Чіле.

Разом з нами опинилися на еміґрації також наші науковці, безпосередньо зв'язані з вет. професією, як проф. д-р І. Розгін, проф. А. Корсунський, проф. д-р П. Гімельрайх, о. д-р І. Чингенко та посередньо, як проф. М. Ветухів, проф. д-р Шумовський, проф. І. Г. Григоренко та проф. д-р С. Крашенінніков.

Вони незалежно від тяжких умовин, пишуть наукові праці, доповіді, беруть участь у наукових конференціях та з'їздах тощо.

Перша Управа, вибрана на Загальних Зборах 30 квітня 1950 р. в складі д-ра Романа Барановського — голови, д-ра Григорія Лозинського — заст. голови, д-ра Володимира Ястрембського — секретаря, д-ра Ярослава Мельника — скарбника та д-ра Павла Сениці — орг. референта, задовільно виконує свої завдання. Найважніше те, що вдалося Управі сконсолідувати всі наявні сили і це був великий крок у нашому професійному житті. Нашим завданням було, є і буде не тільки працювати у професійному розумінні, але також включитися в загальноукраїнське громадське життя і тим самим причинитися для збільшення українських надбань.

Серед тих невідрадних умовин життя і праці, наші колеґи не тільки працюють, але задумують усамостійнюватись і творять перші, українські ветеринарні шпиталі для великих та малих тварин. До тих, що започаткували це діло, належали д-р А. Сас-Яворський і д-р В. Е. Голіян. За їх слідами пішли і другі колеґи, і насьогодні ми можемо похвалитися поважною кількістю власних вет. підприємств. Інші знова здають стейтові іспити, нострифікують дипломи та взагалі роблять різні заходи, щоб працювати за фахом. І хоч як це нераз трудно приходило, зокрема старшим колеґам, то всеж таки багато наших колеґ зуміло у тих тяжких та невідрадних умовинах з подиву гідною терпеливістю та витривалістю дійти до цілі. І тут слід навести, як приклад, д-ра А. Базара з Торонта, представника сеньйорів, який з успіхом складає приписані іспити і одержує право на виконування практики. Знова деякі колеґи їдуть зі ЗДА до Мюнхену, щоби зностифікувати невизнані дипломи. А таких прикладів можна було б навести значно більше і це доказує, що наші колеґи прив'язані до своєї професії. А життя організації Об'єднання АУВЛ розвивається, і щораз більше проблем мають Управи Об'єднання до розв'язування.

Після 5-ти років існування Об'єднання, відбувається в Шикаґо І. З'їзд. Із записок довідуємося, що п'ять років праці Об'єднання дало у висліді поважні наслідки. Перш за все Об'єднання закоренилося та стало конечною і потрібною організацією. Позатим Об'єднання наладнує зв'язки із всіма колеґами поза залізною заслоною, з Асоціяцією Ам. Вет. Лікарів (АВМА), федеральними чинниками, бере участь безпосередньо через своїх членів у різних імпрезах наукового, громадського і культурно-товариського значення. Наші члени дбають також про пропаґанду українських справ. Тут слід навести історію участи д-ра А. Сас-Яворського у міжнародному вет. конґресі для плідности та неплідности дом. тварин, який відбувся в днях 25—31 травня 1953 р. На цьому конґресі д-р А. Сас-Яворський виступив з внеском, щоби зняти червоний совєтський прапор, а на його місце вивісити український національний. Конґрес одобрив внесок д-ра Сас-Яворського.

Тому, що Управа ОАУВЛ має свій осідок в Шикаґо та являється репрезентативним чинником, колеґи, згуртовані у Филаделфії і Дітройті та в околицях, постановили створити відділ ОАУВЛ, щоб на місцях розв'язувати більш пекучі проблеми.

Зокрема Відділ ОАУВЛ „Схід" може похвалитися дуже поважними позитивами, а їх товариські зустрічі належать до традиційних імпрез.

В Шикаґо знова колеґи збираються час до часу на ширші сходини та кожного року улаштовують „ялинку".

Поважною проблемою для Управ ОАУВЛ була і є матеріяльна допомога членам та їх родинам. І цю проблему розв'язано задовільно і треба сказати, що досі уділено допомог на суму 4,000 долярів.

Під теперішній час почесним головою Об'єднання АУВЛ є професор д-р Іван Розгін. Поза тим Об'єднання нараховує 8 почесних членів (з цього числа 4 в ЗДА, 1 в Канаді, 1 в Австралії, 1 в Данії, 1 у Франції), та 120 звичайних членів, з цього числа 92 в ЗДА, 18 у Канаді, 2 в Англії, 3 в Австралії, 3 в Німеччині, 1 в Етіопії і 1 у Венесуелі.

За фахом працюють, як інспектори обслідування м'яса 55, як інспектори домашньої птиці 16, в практиці великих та малих тварин 32, в наукових держ. інст. 2, в стейтових ляборaторіях 2, в приватних підприємствах для продукції біопрепаратів 3. — 14 колеґ є власниками тваринних шпиталів. — Як бачимо з цих статистичних даних, 110 наших колеґ працюють за фахом, а тільки 10 залишається на нефахових роботах або взагалі без праці.

Якщо ходить про стан розміщення, то найбільше наших колеґ перебуває в ЗДА, — в Шикаґо, Филаделфії, Вашингтоні, Дітройті, Ню Йорку, а в Канаді — в Торонті, Вінніпеґу та Едмонтоні.

Однак, на жаль, наші ряди не поповнюються, а рідшають. За останніх 10 років відійшли у вічність 2 почесних члени, а саме проф. М. Ветухів та д-р Ю. Соневицький, і 9 звичайних членів, а саме: д-р Ю. Чайківський, д-р М. Борис, д-р Б. Чехут, д-р Д. Легкун, д-р А. Малющицький, д-р В. Вацик, д-р М. Вацик, д-р Р. Шпур і д-р Є. Бачинський.

Десять останніх років виявили, що ми сконсолідувались та створили на чужих землях одну ветеринарну сім'ю.

Незалежно від цього наш вклад у громадсько-суспільне життя української громади є також слідний і можемо сказати зі скромністю, що не стоїмо позаду. На закінчення одне прохання до колеґ, а саме, щоби й надальше виявляли своє зацікавлення нашою профорганізацією, а напевно станемо співтворцями ще кращого професійного життя у майбутньому. І.Б.

● **Сенатор Майк Менсфілд** з Монтани стане лідером демократичної більшости в Сенаті, якщо демократи виграють президентські вибори та збережуть свою більшість в Конґресі. Він є тепер заступником лідера сенатської більшости, сен. Линдона Джансона, кандидата на віце-президента від Демократичної партії.

З діяльности інформаційної служби при Відділі УККА у Филаделфії

При „Молодій Просвіті" у Филаделфії засновано було Комісію спростування фальшивих відомостей про Україну. З часом ця комісія перейшла під патронат філії УККА у Филаделфії і вона тепер працює як автономне тіло п. н.: Інформаційна Служба, якої головою є п. І. Струж, заступником д-р М. Рибак, секретарями: п. Ем. Басюк і П. А. Онуферко, касиром п. Ев. Луців, членами д-р І. Скальчук та інж. Є. Процик.

Праця Інформаційної Служби є многогранна, але, з огляду на мале число членів, вона покищо зосередила свою увагу на американські шкільні підручники, в яких знаходиться дуже багато невірних відомостей про Україну. Цим сектором праці члени І. С. зайнялися в першій мірі тому, бо як виховається американська молодь, таких будемо мати приятелів України.

Протягом свого короткого існування Інф. Служба зреферувала і внесла протест до авторів і видавництв трьох американських шкільних підручників й одної публікації.

Великих успіхів Інф. Служба не добилася. Все ж таки в одному з підручників англійської мови усунено дискримінаційні речі, а автори і видавництво шкільного підручника п. н.: Neighbors of Eurasia, зревідували цю книжку і видали 1959 р. нову, в якій Україну описали окремо і досить правильно.

В праці над спростуванням фальшивих відомостей про Україну найбільше часу присвятили д-р Н. Рибак, п-ні Ярослава Онуферко, п-ні Христя Кульчицька й інж. Б. Кульчицький, як один з перших організаторів Комісії згл. Інформаційної Служби.

Д-р Рибак „шпирає" за джерелами по американських бібліотеках і помагає в канцелярійній праці. Крім того, як довголітній правник, помагає багато своєю порадою у розв'язці деяких проблем, зв'язаних з працею Інф. Служби. П-ні Славця Онуферко кореґує письма, які виходять англійською мовою, і виконує працю машиністки.

Під впливом і порадою п-ні Хр. Кульчицької діти вислали 100 листів з 800 підписами до авторів і видавництва вище згаданого підручника.

Добрий почин дітей й учительки п-ні Хр. Кульчицької повинен бути прикладом не тільки для українських шкільних дітей й учителів у ЗДА, але і для студентських і молодечих організацій, бо чим більша реакція на фальшиві відомості про Україну, тим більшого можна сподіватися успіху.

Працю можна б розвинути у більшому маштабі, коли б до цієї справи могли приєднатись наші журналісти і студенти, які покінчили студії у високих американських школах.

Праця Інф. Служби є тяжка, нелегка і вимагає повної посвяти.

Зовнішній відтинок є найбільше занедбаний у нашому суспільно - організаційному житті. Тому нічого дивного, що ми не здобули ще повного права громадянства і в політичному і в науковому світі.

С. І.

Ю. Степовий

В РІЧНИЦЮ СМЕРТИ ПОЕТА

Наш чорний „Шевролет" повільно пливе вузькими погнутими доріжками шикагівського цвинтаря. По обидві сторони доріжки стрункими рядами видніються надгробні плити, дорогі мармурові пам'ятники, обсаджені півниками, шовковою травичкою, півоніями, гвоздиками й іншими квітами, про що напевне подбали родичі, приятелі і просто друзі спочилих. Але наш „Шевролет" проминає всі ці дбайливо упорядковані могилки, а зупиняється біля найзапустілішої, зарослої бур'яном і будяками могилки, без надгробної плити і будь-якого пам'ятника. Це — пустеля з запалою землею — місце вічного спочинку поета Михайла Васильовича Ситника.

Рівно рік тому, коли ми цим самим чорним „Шевролетом" під'їджали до церкви св. Софії, де посеред храму стояли в домовині останки покійного і над ними о. протоєрей Литваківський правив заупокійну Службу Божу, тоді церковний дзвін тужно ніс свою мелодію, так ніби акомпаніамент похоронним співам і жалеві по так несподівано згаслому молодому житті поета. Мимоволі пригадалася в ту хвилину слова поета „І тужно дзвін по мертвому гудів". Але рік так швидко промайнув і сьогодні біля западі землі на цвинтарі, зарослої бур'яном і будяками, не чути ані тужних похоронних мелодій, ані тужного гудіння дзвону, а лише повільно похитуються напівзасохлі будяки від вітру та покірно посхиляли свої засохлі голівки додолу лобода.

Недалеко нашої надгробної пустелі вешталися два старші робітники цвинтаря і, побачивши таких рідких відвідувачів на місці невідомого спочилого, повільно наблизилися до нас і запитали: „Хто тут похований?!" Звичайно, соромно було признаватися чужинцям, що тут спочиває прах відомого української лірика, але ми збули це запитання звичайною шаблоновою відповіддю: „Мій земляк!". „Бо ми за цілий рік ще нікого не бачили біля цієї могилки!" — відповів один з робітників, але в цій простій відповіді чужинця ми відчули глибоку докору „землякам" покійного.

Отож, цвинтарні робітники відійшли, а ми ще довго роздумували над зарослою бур'яном впадиною і в ці хвилини, неначе на кінострічці, пронеслися в нашій пам'яті трагічна смерть багатьох і українських і чужинецьких талантів, а зокрема пригадалися спогади одного журналіста про смерть автора „Марсельєзи", який закінчує свій спогад такими словами: „Коли домовину опускали в могилу, прийшли до відкритої могили цвинтарні робітники: гробокопачі, каменярі, теслярі, й урочисто, в повільному темпі, виконали героїчну пісню того, хто спав тепер останнім сном, „тихого капітана" Руже де Ліля, душа якого залишилася з його народом".

По такому розумуванню натиснули ми на газ свого чорного „Шевролета", повернули керму вправо і так само тихенько, як і туди, поплили тими самими зігнутими цвинтарними доріжками поміж великими мармуровими пам'ятниками і меншими надгробними плитами, обсадженими розкішними квітами, а мозок все свердлила ота впадина землі, заросла бур'яном і будяками.

Купуйте в підприємствах що оголошуються в „Свободі"

Зрадники вможливили Совєтам збити літак Поверса — твердять англійці

Лондон. — Англійський тижневик „Емпайр Нюз" твердить, що большевики змогли тільки тому зістрілити американський розвідчий літак „У-2" над Свердловськом 1 травня ц. р., щоділи заздалегідь докладну вістку про місію того літака — дату, шлях і висоту лету. Тими зрадниками — пише англійський часопис вірогідно — були Бертон Мітчел та Вільям Мартін, два американські фахівці з відділу тайних шифрів, затруднені в Агенції крайової безпеки в ЗДА, які кілька тижнів тому — зникли, про що були короткі згадки в американській пресі. Розшуки за тими службовиками на довірочній державній службі виявили, що вони поїхали „на ферії" до Мехіко, але там їхні сліди затратились. Американські керівні чинники будім-то здогадуються, що ті два службовики втекли з Мехіка до Совєтського Союзу. Англійський часопис пригадує, що впродовж чотирьох років ні разу большевикам не вдалося перехопити американських літаків, які летіли на недосяжній для совєтських стежних машин висоті, та ще й швидкістю, з якою не всилі рівнятись совєтські машини. Поверса, як відомо з його московського процесу, запевнили перед його відлетом над Совєти, що той лет „цілком безпечний", хібащо трапилась би якась технічна хиба в літаку. Цей лет був безпечний, а не вдався тільки тому, що знайшлись якісь зрадники, що його заздалегідь виявили большевикам і вможливили їм відповідно приготовитись до перехоплення машини, — твердять англійці.

ЦК Світової Ради Церков поручає прийняти до ОН комуністичний Китай

Санкт Андрюс, Шотляндія. Центральний Комітет Світової Ради Церков, яка об'єднює 172 Протестантські, Англіканські й Православні Церкви прийняв на своїх нарадах у цьому малому місті в Шотляндії резолюцію із закликом до своїх членів Церков, щоб вони „створили умовини", в яких можна було б прийняти до Об'єднаних Націй комуністичний Китай. У цій резолюції ЦК займається становища до комунізму ні до дійсности в комуністичному Китаї, ані не аналізується закордонної політики комуністичного Китаю, а тільки висловлюється переконання, що задля „ефективности" порозуміння щодо міжнародного розоброєння та припинення атомово-водневих експериментів потрібна співпраця комуністичного Китаю. У тій резолюції говориться про те, що треба зробити перевірку штучної і небезпечної ситуації, в якій 650 мільйонів народу є ізольовані від решти світу. Однosторонність і наївність і політична шкідливість такого твердження в тому, що причиною комуністичного Китаю в Об'єднаних Націях ні трішки не помогла б справі міжнародного розоброєння, а ні теж не скасувала б комуно-китайської бамбусової заслони. Характеристично для протестантсько - православної верхівки те, що з-посеред 90-х членів Центрального Комітету Світової Ради Церков тільки один був проти такої постанови. Ця постанова, зрештою, не в'яже приналежних до Світової Ради окремі Церкви, але, безумовно, може мати баламутний і деморалізуючий вплив — коментує західня преса.

СПОГАДИ ВАСИЛЯ ІВАНИСА

(Продовження зі стор. 2)

зв'язки з Україною і за часів гетьманату Павла Скоропадського одержувала з України значну допомогу, „кубанські уповноважені майно беруть, транспортують на Кубань, а в цей час ніде так не ганьблять України як в Катеринодарі (столиця Кубані). Дійшло врешті до того, що на доручення Денікіна чорносотенці арештували були секретаря, а згодом посла України, полк. Боржинського і змусили його покинути Кубань. З цього приводу говорив голова кубанського краю, військовий отаман Філімонов, до посла Боржинського: „Ми вас охороняти від образ не можемо. Крім цього, тепер ми дивимося на вас не як на посла, а як на гостя". Від себе Іванис додає: „Нащадки запорожців не виявили мужности, щоб охоронити від образ представника матері — України".

В загальному автор характеризує політичне життя Кубані на початку революції (1917-1918) так: „Українські партії цілком не мали ніяких організацій і були представлені лише поодинокими особами, порозкиданими по містах і станицях. Таким чином населення Кубані не мало політично - громадських організацій, що об'єднували б його бажання, і тому відгукувалося на події революції напівсвідомими рухами...". На думку автора, Кубань повинна була спертися „на національну стихію, насамперед треба було виразно й раз назавжди сказати, що Кубань в національному відношенні по більшості свого населення є українським краєм, зректися станових привілеїв і засипати прірву між козаками та городовиками... На превеликий жаль, козацькі проводирі в їхній більшості почували себе перш за все козаками (серед козацької інтелігенції й досі спіткаються люди, освічені й до науки навіть причасні, які цілком серйозно говорять, що кубанські козаки — це в своїй більшості нащадки запорізьких козаків — належать не до української, а до окремої „козацької нації", і ще навіть козаки чорноморці говорять не українською, а „чорноморською" або „козацькою мовою").

Коли ж іде про першого прем'єра Кубані Л. Бича, то про нього автор пише: „Бич у своїй політиці був насамперед козаком і переконаним прихильником концепції російської федерації".

Другий том спогадів „Стежки життя" має ще багато документального матеріялу, як повні тексти „Основного закону Кубанського краю" та „Основного положення земельної реформи", що їх автор переклав на українське і скоментував.

Автор власними силами виконує велику працю, збагачуючи нашу історію поважним вкладом. Звичайно, реалізована Іванисом програма вимагала б цілого штабу співробітників і фондів, про які автор не може й думати, і тому, для прикладу, перший том вийшов в Аргентині, а другий у Німеччині; це знову потягнуло за собою дві різні мовні редакції і деякі мовно-стилістичні нерівності. В останньому часі створилася в Торонто Комісія Видання і Допомоги, очолена пані д-р І. В. Садовською - Нітгофф і І. Т. Дубинком, що поставила собі за ціль, допомогти проф. Іванисові закінчити видання його споминів. Цю ініціятиву треба щедро підтримати і уможливити якнайскорше появу всіх чотирьох томів спогадів.

Будівельні робітники приготовляються до паради в Дні Праці у Ню Йорку

Ню Йорк. — Один із найбільших місцевих відділів зорганізованого робітництва — Відділ 32 Б професійної спілки американських будівельних робітників, який нараховує 38,000 членів, приготовляється до маніфестаційної участи у цьогорічному поході в Ню Йорку в Дні Праці 5 вересня ц. р. Цей Відділ існує від 26-х років і спершу нараховував тільки 500 членів, які виступили в бій за поправлення соціальних умовин праці й заробітку. Відділ 32 Б з нюйоркських дільниць Мангеттену і Квінсу належить до Ради працівників будівельної служби, що нараховує 85,000 членів на терені Ню Йорку, а взагалі є клітиною в складі Міжнародної спілки (юніЇ) будівельних робітників, яка з свого боку належить до Американської Федерації Праці-Конгресу Індустріяльних Організацій. Відділ 32 Б гордиться тим, що його голова Дейвид Сулліван став з початком цього року президентом цілої Міжнародної юнії. Він видав заклик, що з нагоди цьогорічного Дня Праці спеціяльно вшанувати звичайного столяра - будівельного робітника Пітера МекГайра, який вигадав ідею боротьби за поправу професійних інтересів будівельного робітництва.

ТАРЗАН, ч. 4510. Примарний ляк.

Збентежені люди в таборі похилили рушниці. Гарві просив вибачення. — Дуже жалкуємо, але ми так настрашені...

— Чи з вами все в порядку, Джов? Кволо сміявся фотограф. — Так, навіть маю деякі знімки.

— Цей примарний ляк стає брутальним, — додав Френк. — Можливо, що ми повинні краще провірити все тут.